

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoju mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spań měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dnj;
Džěń pak swjatonok
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes man
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel
F.

Šerbiske njedželske lopjeno.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihicziščječni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Invokavit.

Hebr. 4, 14—16.

My mamy wulkeho wyschšeho měšchnika. Še šłowom wulki šo wyschšchi měšchnik noweho šluba rosdžěli wot wyschšeho měšchnika stareho šluba. Wyschšchi měšchnik stareho šluba hiščje tón prawy njeje, wopravdžity čłowški wyschšchi měšchnik, kiž móže čerpienje mječ ſ tyni, ša kotrychž šastupi. Wulki wyschšchi měšchnik, prawy, w kotrymž je Bože šłowo móž a žiwjenje, njeje to jenož šwojeho hamta, ale tež šwojeje paršchony dla. Jesuž, kotrehož wyschšchi měšchnizy pschesčěhachu a morichu, běšče tón prawy, wulki wyschšchi měšchnik, pschetož wón běšče Šsynu Boži, wón běšče šwjaty, njewomasany, wot hrěšchnikow wotdžěleny, wón je šo juntrócž woprowal ša hrěchi žykeho šwěta a je wyschšchi měšchnik wěčnyje. Teho my mamy; my wjazy na njeho njeczakamy, kaž israelski lud, ale wón je šo šjewil. Wón ma móž, nam wěčnu šbóžnosć šdžělicž. Pschetož wón je č njebjekam špil. Wyschšchi měšchnizy stareho šluba džěchu psches to šwjate, šo bychy do teho najšwjeczišeho templa šašchli; ale dale njepšchindžěchu, tam w najšwjeczišim wostachu psches mrócžalku wot hnadneho štoła džěleni. Jesuž pak šandže do najšwjeczišeho njebjekow, šo by ša naš psched Bože wobliczo šstupil. Wón bu pošbėnjenny č njebjekam, šo by wschitko napjelnil. A tónle wyschšchi měšchnik je Jesuž. Wón je naš Šbóžnik a pomoznik. Šdyž pak mamy taj-

keho wyschšeho měšchnika, potom šadwělowacž njetrjebamy w bėdženjach.

Jesuž prawy wyschšchi měšchnik.

1. Teho chzemy pošnacž.
2. Šola njeho mamy šwoje wukhowanje.

1. Šchto rěka Jesuža pošnacž? My jeho pschewodžamy a šlyšchimy jeho drohu wučžbu. Wona je wofšchewjenje našcheje wutrobny a hwěšda na pucžu našcheho žiwjenja. Šchtož je Jesuž prajil, to je našche hešło, to je wěra našcheje wutrobny. Tak šebi našcha wutroba dobywa plody šašlužby Šhryštukoweje. A hdyž we wěrije šhodžimy pod šchtomom, kiž šo na Golgatha č njebjekam pošbėhowašche, dha tež šacžuwamy móž šchizja, šo šo pošbėhujemy č žiwjenju, kotrež jeho pošnawa. My dyrbimy džeržecž twjerdže to pošnacže a frucže tym napschecžiwu šstupicž, kiž chzedža nam jo ſ rukow torhnyčž. Pschetož tajke špytowanja šu njelicžomne, a našcha wutroba je lohko pschihilena, ſ jeho šlužby čžakneho wužitka dla čžělacž. A hdyž šo tež šjawne njepšchecželstwo pschecžiwu temu Šnjesej w naš nješbėha, kaž hušto placži nam to šłowo: Ša wěm tvoje škutki, pschetož ty mašch mjeno, šo šy živy, ale šy morwy. Prošchmy wo Duča Božeho, šo by naš pošylnil, šo bychmy šo twjerdšcho pošnacža Jesuškoweho džerželi, šwěrnishchi byli w jeho šlužbje. My džě mamy tu žiwu nadžiju, šo naš móžna ruka Jesuškowa džerži we wschitkich wichorach, haj šamo, hdyž naš pucž wjedže psches čžěmny dol šmjercže.

2. Pola njeho mamy swoje wukhowanje. Duž khwatajmy k jeho hnadnemu trónej. Wulki wyschski mješnik njeje pschewulki sa naß. My mamy pschistup k njemu jako k hnadnemu stólej. Bjes sobuczerpjenja bëchu wyschski mješniky, psched kotrymž Jesuß w budu stesješe. Jesuß pak ma sobuczerpjenje, wón plaka na město Jerusalem, wón plakasche pschi rowje swojeho pscheczela Lazarusa. A tole sobuczerpjenje je wón sobu do njebeß wsa. Wón snaje nasche klabosce, nasche czerpjenja, pod kotrymž my kaž jeho wuczomnizy sduchujemy. Duž stupmy jeho hnadnemu trónej. Wón drje je spytany we wschitkim kaž my, ale bjes hrëcha. Wón njeje w žanym spytowanju podležak. Hdžž pak mamy tajkeho wyschského mješnika, kiž ma sobuczerpjenje s hubjenymi a kotrehož sobuczerpjenje s nami bu hišče hłubšče a nutrišče, hdžž bu sam spytowany, njebyrbjeli potom wukhow pytač pschi tróne hnadny? Hnadny trón je městno modlenja, žórko, hdžž so žedjenja nascheje wutroby staja. A tónle hnadny stol je Khrystuß, pschetož Bóh je jeho wustajil sa hnadny stol psches wëru w jeho krmě (Romsk. 3, 25). Duž móžemy s khrobloscju k jeho trónej pschistupicž, niz s wotrocžkowiškej bojoscju, ale w džeczaznym dowërenju na hnadu, wot Khrystusa nam wschitkim dobytu. Pschistupicž w pokutnej wërje — ponižny a Jesußej poddaty, to je prawy pucž k hnadze Jesußowej. Schtóž tajki pschiindže, namaka šmilnosč a hnadu, pschetož s jeho poknoscje bjerjemy hnadu sa hnadu. Khwatajmy s njemërneho morja do wukhowa Jesußowej hnadny, so bychmy so junu wukhowali na lóžji psches morjo šmjercze k wëcznej wukhowanzny wëczneho hnadneho stóla w njebeßach. Šamjen.

Wulzyczinjenje.

W lëcze 1619 šebi cžeske krajne stawy Bjedricha V., khurwjercha rheinskeje pšalzy, sa krala wušwolichu. To bë Bjedrichaj wulzy witana cžesč, a tež jeho mandželska šilža šebi na nju wjele wjedžesche. „Sa čžu radšcho“, wona praji, „s kralom šibašy kaš jëšč, hačž s khurwjerchom pjecžen“, a pohonjowasche jeho do Cžeskeje. Khurwjerchowa macž wobarasche, prajizy: „Wostaš w kraju! Hačžrunje je maty, je tola twój narodny, je cži wëšty, a wulki a plóbdny došč, so nam wunosčja, šchtož trjebamy.“ Ale ně! Macžerne šłowo njeplacžesche. Wjerchowstaj mandželskaj so do Šrabi podashtaj, bušhtaj s wulkej pychu kónowanaj, a šwjedjenje so šwjecžachu, kaž je prjedy ženje widžiloj njebëšhtaj. Ale ta krašnosč jenicžle lëto trajesche, potom durbjesche Bjedrich cžeknyčž a pschiindže po dalokim wołokopucžowanju šbity a poniženy k šwojej macžeri domoj. Posdžišcho jemu šhëžor kraj wsa, a Bjedrich bu prošče. J. K.

Njedžakownosč.

Direktar jeneje šabriki se šwojej mandželskej do kupjelow pucžowasche. Domjazny lëkar bë pschi nej cžëžku, njewuhojomnu khorošč namakaš a prajil, so móže najdlëje jeno dwë lëcže žiwa byčž. Nëtke čžyšhtaj hišče spytacž, šchtož je móžne.

W kupjelach so s woješkim wyschškim šejnashtaj. Tón bë šchëščžijan a pytasche khoru žonu troschtowacž a na lëpsche, wyschšče žiwjenje pokasowacž. Ale direktar tajke rošrëčžowanje pschetorhny, prajizy: „Wëšče, jeli moja žona šašo wotkhoru, a jeli so ja tej dwë šłóžbjë, w kotrymajž tčžu, dobudu, potom čžu do waschego Boha wëricž.“

So dwëmaj njedželomaj so šašo pschi wukhodžowanju šetkach. Šižom nasdala direktar s wješkelym woblicžom kawasche a powjedasche: „Wëšče šebi jeno: tudomny lëkar je wuprajenje naschego domjazeho lëkarja šačžišny. Wološče mojeje žony šu nervošne, a wona budže šašo strowa domoj pucžowacž mž. A dženska, šajke šetkanje! doštanu telegram wot mojeho rëčžnika, so šym hłownu šłóžbu dobyš, a so je druha tež na najlëpschim pucžu.“

Wyschšči dolho na njeho šhladowasche, kaž by na něšto cžakaš. Škónčnje rjekny: „Nëtke budžecže wëšče wasche šlubjenje džeržecž, hdžž je Bóh wasche wumënenje taš špodžiwne dopjelniš.“

Šamny so poštróži. „Në“, pomakšu wotmolwi, „ně, nëtke čžemoj naju žiwjenje wužicž.“

Ša dwë lëcže so wëščeženje domjazeho lëkarja dopjelni.

J. K.

Hdžž kñehowki roštu.

A přënim nalëtnym kwëtkam kłusčejju kñehowe šwónčli abo kñehowki, kiž hižom nëtkele w šahrodže kčžëja. Hdžž je widžu, dopomnju so na podawš, wo kotrymž ras šledowaze cžitach:

W jenym wulkim mëšče, hdžž nješafanstwo w mafanej, wohidnej drašče wokoło khodži, a hdžž tež hóršče njeje, hačž hrëch we wšebnych džëlach měšta, tola šwojeje hrubeje hrošnosče dla so hidjenja hódnišče pokasuja, šastupimy do kšëže.

Kšëža je kšëtro cžmowa. W nej nëhdže šchëščž žónškich štworjenjom byšli, kiž šwoje žiwjenje do blóta teptaja a so sa Bohom a cžłowškej cžesčju wjazny njeproščeju. Njedalošo wot nich maju nëtke šmilne šotre šwoje byško.

Šedny džëš bu tymle šotram korbiš s najrjëššimi kñehowkami pschipóžkany. Ššotry hnydom šapocžachu kwëtki do wonešchtow wjasacž, so bychu so na khudnych rošdžëliše. Ša kšëžu s nješbožownymi holžami bu najrjëššči wënasčš pschihotowany. Špróžnimje šotra kwëtki w korbiku šjadowa, džëšče s nimi do tamneje kšëže a šaklepa.

Šako holza, kiž durje wotčžinicž pschiindže, bëke, wonjate kwëtki wuhlada, šawoša: „My žanych kwëtkow njetrjebamy, sa naß so tele kwëtki tola nješodža!“

„Šola“, šnapšchëčžimi šotra cžišče, „runje sa waš šym je pschijneška a tule šchlešžu mžecče šebi sa nje tež ššowacž.“

Wjes tym bëchu te druge holžny tež pschistupike. Nëtke se šotru do šštwy šastupichu, a šotra da šebi wodu pschijneščž a šjadowa nëžne šwónčli w šchlešžny. „Nješš krašne?“ so woprašča. „Šawëšče wam wješele nacžinja, a ja wam jich hišče wjazny pschijnešju, jeli wo nje rošžicže.“

Nëme wschitke wokoło šotry štejachu. Na jene dobo najmlóššča plakačž šapocža.

„Ša dale na nje hladacž njemóžu“, plakajo šawoša. „Šajkele kñehowki tež tam roštu, hdžž moja macž byšli! — Ššëm s wami šobu hičž?“ štruchle pschistaji.

Hnydom šotra holčžku šobu wša a da šebi powjedacž, po kotrych šrudnych pucžach je so šem šakłudžila. Šan a macž bëšhtaj so dawno wo šhubjenu džowku rudžiloj; pschetož mëšžny dolho njebëšhtaj žaneho šłowčžka wo nej doštašoj.

Tónššamy džëš wješela powjescž na šarsčejju wotešdže, so je so jeju džëčžo šašo namakašo, a bórny so holčžka domoj wróčži, hdžž bohobojosčž a lubosčž bydlesche a „hdžž kñehowki roščëchju“.

J. K.

Šetkanje Šože we wulkej wójnje.

(Šokracžowanje.)

Šo porucžnosčži naschego šłóžštwa je we šwojim cžážu wyschš kłóžštwa (mariny) Šans Šodny do Šendželskeje šchoš a wot tam,

po wopisaniu Norbertsa Jacquesa we Frankfurtskich nominach, hwoje wobkedźbowanja psches Kopenhagen listnje do Němskeje sjewik. Wón wjedźesche, so budže junu sefnaty a so budža potom Sendzelczenjo s nim bjes hnady kónz činic. Wón bu tež jako „špion“ sajaty a w čestnym kudiniskim wužubdženju t kmjerczi šabudženy. Wjeczor do hwojeje kmjercze je wón hwojim pschuwusnym w Stuttgarce rozžohnowaniski list pišak. List je šo w „Stuttgartskim dženiku“ wosjewik. Wón pišche:

Tover of London, 5. novembra.

Moji lubi! Sa šym šo mojemu Bohu dowěrik a wón je rozšubdžik. Psches wjele strachotow žiwjenja je wón mje wjedł a pschezo sašo wukhowak. Wón je mi rjanoscze šwěta pokasał, wjazb hacž milionam mjes nami, a ja storžicž nješmēm. Mój čašnik je dohodžik a ja dyrby pucž psches čžemny doł hicž, kaž wjele mojich smužitnych towaršow w žalostnym wojowanju ludow. Tu njeje žane wolenje, a duž ja mojemu wužubej napschecziwo du w tym šamym duchu a šhrobloscžu našchich prjedownikow. „Š Bohom sa šhžora a šhžorstwo!“ Šdyž tež hwojich nješcheczelow wo hnadu njeprschach, prschach hwojeho Boha, mi hnadny byčž, a to je mi spožčene. Božemje, wy lubi, wobšhowajcže mje we wopomnjecžu jako teho, kajkehož mje šnajecže. Tón wšchekomóžny Bóh čžył waš šchitowacž a němškim brónjam dohčže spožčecž. Wyschšchi wónski šud w Londonje je mje dla wóniškeho špschibahanja t kmjerczi wotšubdžik. Šutšje budu w Toverje šatšeleny Sa šym prawych šudnikow mēł, ja jako wyschł (offizěr) a niz jako špion wumru.

Božemje, Bóh žohnuj waš.

Hans.

* * *

2. dezembra wumrije na hwoje rany w lazarecže A. G. s G. Šeho rozžohnowaze šlowa šu w aktownym listnje franžowskeje republiki napišane a rēkaja: „Ša jeno wumru, dokelž Bóh to čže, a to dže je ša wótžny kraj. Duž njeplakajcže, ale pytajcže tym pomhacž, kiž maja hišcže wjazb čšerpicž hacž my. Božemje. Ša šašowohladanje pola Boha teho wšchekomóžneho. Wón budž mi hrēšchnikej hnadny. Šošlednje štrawjenje wot tuteho šwěta ščele wam wašch wēčžnje džašowny Alfred.“

* * *

Wumjenkač

abo

Šdžež ma wlohu, tam roscže.

Šo w jedaćko ša lud,
po němškim wobdžēłane wot dra. Šfula.

(7. pokračowanje a šlōnczenje.)

Šhesty šlaw.

Wumjenkarez pošledni ras pschecžahujetaj.

Šo šhorosczi našch staraj wjele nješhonišhtaj. Šarja we hwojej šprōžnosčzi hušto žortowasche: „Ša t temu šhwile nimam.“ Ale jejne možy hladajo wotēšerachu. Šako bē našymu 1844 hwoje džečatka pošledni ras domoj pošklała, džešche: „Šichale, mi šo šda, prjedy hacž je šašo šhromadžu, mje Bóh tón šnjes t hwojim a mojim džečžom šhromadži.“

Šašch šary rjekny: „Ššy dha s tym špošojom, Šarja?“

Šona wotmolwi: „Šaj, nano.“

Šak šo tež šta. Šo šrótkim šhoroložu wona w adventškim čžaku w šrutej wērje štrōšhtnje wušny.

Šichal hwojim jeho špošojowazym pschecželam prajesche: „Šot teho čžaka, šo je našch Šbōžnik s njebjēš na šemju pschishol, je tež došry pucž wot šemje do njebjēš. Šjech mi mój šnjes nētko

tola tež psches mēru dołho čžakacž njeda. Šola jeho wola šo štaš.“

Šako wudowza wothladowasche jeho Šarscha. Šona čžyšche to šarunacž, šchtož bēšche nēšdy njeprawešo na nim čžinika. Šhēšje rucže da šebi klucž t jeho šhēži wudžēłacž. Šjech bē wjedro šajkež čžyšche, prjedy hacž wón rano štanj, bē jemu wona štwu wutepika a šhosej do róle štajika. Šžen wote dnja šo šwēru ša njeho štarasche. Wón žyle we hwojim šwucženym wašchnju wosta.

Šot jeho žonineje kmjercze šōždu nōž šyn jeneho jeho šarych młōčžkow pola njeho lēšasche, šo by Šichal nētko mēł, by-li nahle šthorik.

Šeho wjecžorne šhromadžijny buchu džežane kaž prjedy. Šišcže žanu šymu nimale šak lube a wutrobne byle njebēchu kaž nētko. Šarscha bē tam s hōšposju, a jejny muž mējesche šhrobloscž a dobre šwēdomje psched Šichalom a psched wopštwarijemi.

Šako pał šo lēcžo wrōczi, ščini Šichal šwōj wotkas (testament). Wón čžyšche hwoje male wobšedžēštwō po hwojim špadobanju pschepošacž; daložy pschecželjo šo nješrbjachu wo njo wadžicž. Šhēžu a šahrodu a 12 šōržow pola wotkasa wón wudowje wješneho džečžiwucžerja. Ša pał šrbjesche ša to, kaž prjedy jeho njeboh žona, male džečzi wot prēnjeje haprleje hacž do Šērcžina wotōlo šebje šhromadžicž a je w Šožim šlowje, kaž mōža jo džečzi šapschijecž a w šchescžijanskich poščinkach rozšwucžowacž. — Šjebēšche-li pał wo wšy wucžēška wudowa, dha mējesche šnjes duchowny druhu čžichu, pobožnu, derje rozšwucženu žonu wušwolicž, šotraž ša čžak hwojeje šlužby šhēžu, šahrodu a polo jako mšdu došta. — Šwaj šōržaj wotkasa wón Šandrijowemu najmłōšchemu šhnej, šotraž bē, jako jeho mōtk, Šichal šchcženy, šo by mjeno we šwōšbje wostało. — Šo šōržu doštachu jeho štari młōčžny, a šchtož bē hišcže šbytkne, poštaji wón ša pomoz pječōch šōždy ras najštaršchich młōčžkow wo wšy. Duchowny, wucžer a šchōłta mējachu jich wušwolicž, šrbjachu pał šwēru ša mužemi šchescžijanskeho žiwjenja hladacž. — Šši šta toleri, šotrež bē jedyn je šušodštwā wot njeho na šublo poščžil, wotkasa Šichal wješnej šnihowni. Šaš tych pjenes šrbjesche šo po jeho kmjerczi t šupowanju nowych dušchnych šnihow našōzowacž, šo bychu wjecžorne ššhadžowanja wo wšy šraše a ludžo šo w luboščzi a nawjedžitoščzi wudokōnjeli. —

Šak bēšche Šichal šwontownje hotowy. Šak šo pał šnutškwōnje hotowasche, to čži, luby čžitarjo, njemōžu šak loško rozšpowjedacž. Šenož to wēm, šo šebje šameho žyle hwojemu šnjesej a Šbōžnikēj pscheporucži a šo jemu wšchēdnje s nowa pscheporucžesche. Šo čžyšche tón jeho rad mēčž, hišcže radšcho hacž šhudži młōčžny jeho polo, to wón wjedžišche; pschetož našch Šbōžnik wšchitkim t šebi šasa, kiž šu šprōžni a wobčēženi. Šajke šrašne dary šo jemu ša jeho ššpatny dar šnapschecža doštachu, to wón čžujesche; pschetož mēr Šoži a šnjesowa došročžiwosčž šo pschezo žiwišcho w jeho wutrobje pschisporjesche. Wón wo tej šōrtosčzi nješhoni, šotraž wjele šarych šrjehi, šo jich pod wobčēžnej šarobu a na šhoroložu šačžowanje njebjesche lubošnosčže wopušcžža. — Šhčž Šichal w lēcže wjazb njemōžesche, šhodžesche pał tola pošmašu hušto won na polo, wobhladowasche šebi Šože žohnowanje a wješelesche šo na šprōžniwch ludžoch. Ale w šahrodže hišcže wšchēdnje nēšchto čžinicž špytowasche.

Škōž oktobra pał wjazb nješdžesche. Wón se šštwy njemōžesche. Šajšole šhdašche w džešdowym šlōžu, šibliju a Šrūdštwō „wērne šchescžijansštwō“ psched šobu. Štari pschecželjo jeho nje-wopušcžičhu; šōždy džen t njemu šhodžachu. Šoni jeho špošojachu: „Šichale, po Šērcžinje budžemy šo šašo pola tebjē šhromadžecž; ty hišcže pola naš wostanješch.“

Wón pať jim wotmolwi: „Častočjki so horkach na tšěche šromadžeju, a ja šlyšchu, kať swój nadróžny spěw wufnu; wone chzedža prjecž. A hdyž budža tam te wotešče, potom rjad pschińdže na teho delkach. Ale mój kraj je lěpschi, hačž jich strona. Wón ani flónza, ani měřaza njetrjeba; krařnosć Boža jón ros- jařnja, a jeho šwěza je jehnjo Bože. Mje tam tať čehnje, so wěrju, Bóh tón Rnješ mi bórny šchidla spožčji, so t njebjeskej domišnje posběhnyč.“

Wón jim druhdy tež wotšalny šěrlyšch pschedčítowasche, kotryž bě šebi wufwolil.

Wjeřel so, o moja dušcha,
Sapomá wšcheje šyštnosće,
Dokelž Šhrystuž, kať so šlušcha,
Wola čje s tej' žalosće;
S teho šwětnoh' hubjenstwa
Šbńdžesj ty do wjeřela,
Riž tu ničto njeřbńnaje,
A tam do wěčnosće traje.

Ša šym wołať wodnjo, w nožy
A Bohu, mojom' Rnješewi,
Riž ma wšitko w šwojej možy,
So by s nušy pomhať mi;
Kať tón, kiž je na drohach,
Šsebi žada po domach,
Tať šym husto žadať šebi,
So byč štoro pschišchol t tebi.

Pschetož kať te róže steja
Mjes wótrny čžernjemi,
Tať tež šchescžijenjo šhodža
W hubjenstwoje a strachosčji;
Rož te móřke žolmy du,
A te wětry štorlaju,
Tať je tudy na tym šwěče
Luty njeměr w kóždym lěče.

atd. Docžitaj jo šam, luby čžitarjo, w Špěwaršich čžiřko 485.

Rnješ duchowny Michala wopřtowašche a šastara jeho s pra- wnym trošchtom na pucž do wěčnjeje domišny.

Wjes teho so budžiče woprawdže ležecž dyrbjak, pschińdže jeho šbńžna hodžina 7. novembra 1845. Maršcha běšche jeho te dny malo hdy wopuščežila. Wona wó jštwje šedžo šchjesche. Wón ju prošesche: „Šbń wšchaf te mni.“ Šako pschińdže, wša wón jejnu ruku: „Ša so tebi a twojemu mužej a wšitkim pschecželam wo wšy ša wšchu lubosć a šwěrnosć džafuju; prať jim hiščeže ras wjele dobreho wote mnje.“

Wona so woprašča: „Mano, čžomu to? Ščto dha čžecže?“

„Ščtož mój Rnješ čže“, wotmolwi wón, polehny so a štyk- nywšchi ruzy s čžicha prajesche: „Moj šžiwjenje šy, Šhryščeže, šmjercž je moje dobče. (Špěwarške čžiřko 482.) Wožo, budž mi hrěšnikkej mišosčžiwny.“ — Hiščeže něłotre krócž hłuboko šdychnywšchi, bě so šanež Michal wšchemu ššhowať. Psched nim ležesche jeho biblija; tam bě wotewřene a pošnamjenjene Rom. 8, 31: Še Bóh ša naš, ščto móže pschecžiwno nam byčž? — Čžitaj jo šam dale, luby pschecželo! — S Arndtowocho „wěrneho šchescžijanstwa“ bě wotewřeny 21. štaw druhich knihow, hdyžž běšche wón prjedy šwojej Marji husto prajiť: „Čžim bóle so kłósti šhileja, čžim poknišče šu.“

Ša ničžo njepowjedam wo šrudobje žykeje wšy. Šako štary šchokta šastupi, njemóžesche nižo wurjež, hačž: „Mój bratšje a mój pschecželo!“ Šdyžž pať bě so trochu šmužil a wo hrjebanju

rěčecž počachu, džesche wón: „Našeho Michala, kiž je šwoje žime dny čžestny muž byť, pohřebamy se wšchej čžesčju, a wšchitžy pschaharjo jeho ponjeřeja.“

Tať dha so šta. Na Měrcžina 1845 našeho wumjeňarja s jeho šahrodništwu do čžicheje komorki njeřechu. Čžrjoda pschewodžerjom nimale wot jeho domu hačž na pohřebniščežo dořahasche; ničto na tym dnju njedžekasche: nimale wšchitžy jeho pschewodžachu.

A tola tón muž, wo kotrehož žarowachu, se žanym jeničkim wo wšy psches krejne šwajski šwajšany njeběšche. Ale tón šwajšk, kiž je šwajšany we křwě Šejom Šhrysta a šwajateho Duča, wob- řahasche jich a jeho. — Ššchi šwojej šwěrnej towařšnyžy bu wón pohřebany. —

Něłotre dny pošdžišcho šud, hdyžž bě Michal šwój wotkas podpokožil, wořadže do hromady kafasche. Šako běšche šudniški šastojnik Michalowu pořlednju wolu wosjewil, běchu wšchitžy hnucži a džakapořni, bohacži kať šhudži. „Šaj“, prajachu, „tón je šwěrnny byť w žiwjenju, a w šmjercži je tež šwěrnny.“

Na to Šandrij šudniškemu šastojnikkej prajesche, so čže te wu- dawti, kiž byču s teho wotkasa na wjeř abo na mlócžtow pad- nyte, lubje rad šam njesčž jako dołh, kotryž ma njeborčičkemu šarunacž.

Wořada pať hnydom dobrowólne a jenohłóřnje tu pschišlušch- nosć na so wša, tu darjenu ščěžu ša šwoje pienješy po potrebie porjedžowacž, tež so ša wšče čžakžy wo šdžerženje šahrodneho šlotu štaracž. „Šdžez ma wlohu, tam rosče.“

A hłowam rowow šu hiščeže tu šymu wulki želesny šchizž štajili. Na nim steja napiřane Michalowe a Marjine mjeno, narodny a šmjertny džej, kať te šłowa, s kotrymiž Michal wocži šandželi. Wo tym pať, ščto je wón ša wořadu byť a čžinik, tam ničžo piřane nješteji; pschetož šchokta mēnjesche: „Šeli so my šwojim potomnikam psches žiwu powjesčž wot džěčža na džěčži- džěčžo wjazžy wědomosče powoštajicž nochžemy, hačž móže šamjeň abo šchizž wobřahacž, dha hłódnj nješšmy, so je tón muž mjes nami živy byť.“

Wšyšche šchizža šu nalěto hiščeže lipu šadžili. A runjež běšche lěčžo jara šuche, dha lipa tola rjenje rosčesche; pschetož kóždy čžakž, hdyžž bě trjeba, so ruzy namařachu, kiž po šwajatoku něłotre čžerpaki wody t „Michalowej lipje“ donjeřechu.

— Š ó n ž. —

Wšchelake s bliska a s daloka.

* Šutry šu lěřka pošdže, a je tež wot šchulškeje wyschnosče dowolene, so so džěčži kónž mērza se šchule puščeža. Ššches to je wěšo to prařchenje nastalo, so mohle so pačžeske džěčži tež prjedy konfirměrowacž. Wot žyrkwineje wyschnosče je so tež žyrkwiny pschedšejicžestwam dowolilo, konfirměrowanje na njedželu do 1. haprleje položicž. Wěšo je to žyrkwiny pschedšejicžestwam pschewoštajene. Ale tola je nam to prařchenje bliške — je wo- prawdže nušne, štare wařhnye, kotrež je so šaščežepilo do našeho žyřeho wořadneho žiwjenja, pscheměnicž, so njedyřbjale so naše pačžeske džěčži njedželu ššalmarum konfirměrowacž — a potom šeleny šchtwórtk přěni krócž t Božemu šlidu hičž. Štare dobre šchescžijanski wařhnye pschetorhnyčž we wořadach, hdyžž je lěřstotki dołho hajene byťo — to ma so wobmyřlicž.

* Šorto ša listy so w bližichim čžakžu powyšchi — list a poštna šharta, kotraž hačž dotal 5 pj. pláčesche — něłto 7 pj. pláčži — a list ša 10 pj. so na 15 pj. powyšchi.

Šamolwity redaktor: J. Góľš. Ššoburedaktor: J. A. Kapleř.

Čžiščežer a nakladnik: M. Šmoleř.